

Phần 11

Chương 31

Buổi tối, Vong Ngữ lâu bắt đầu bận rộn lên hẳn, đàn sáo vang lên không ngừng bên tai, oanh ca yến hát, trăng cảnh rất náo nhiệt, nhưng phía trước có náo nhiệt tới đâu cũng chẳng ảnh hưởng tới hậu viện, khoảng sân ở giữa như tấm bình phong cách âm, bảo vệ sự yên tĩnh nên có của hậu viện.

Nhạn Hồi và Thiên Diệu được bố trí ở trong một tiểu lâu sau hậu viện. Nhạn Hồi có thể trông xuyên qua cánh cửa sổ để nhìn thấy những bóng người lác lác trong Vong Ngữ lâu. Nàng gấp một đĩa thức ăn, nhìn qua rồi nói: “Chốc nữa ăn cơm xong, chúng ta sẽ đi dạo một vòng quanh lâu.

Thiên Diệu nhướn mày, im lặng nhìn Nhạn Hồi với ánh mắt phức tạp.

Nhạn Hồi quay đầu nhìn lại, thấy ánh mắt này của Thiên Diệu thì thả bát xuống: “Ánh mắt này của huynh ý là gì đó, huynh cho rằng ta muốn đi chắc, đây là nơi đám quan lại quyền quý thành Vĩnh Châu tụ tập đông nhất đó, có rượu lại có mỹ nhân, nói không chừng lúc bọn họ bị tửu sắc mê hoặc đến chóng cả mặt, chúng ta có thể thu được tin tức gì đó cũng nên.”

Cũng đúng, đây vốn là nơi dễ dàng dò xét tin tức nhất.

Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi, ánh sáng trong đôi mắt khế chuyển: “Không phải cô đã nói với bạn cô rằng sẽ không tra chuyện này nữa hay sao?”

“Ta nói bao giờ thế? Ta chỉ nói Huyền Ca không cần tự đi điều tra nữa thôi... Chúng ta nhanh chóng qua đó trước khi bọn họ say không biết trời trăng gì đã.” Nhạn Hồi xới hai muôi cơm, nhai nuốt ngon lành, sau đó cũng mặc Thiên Diệu hăng còn chưa no, nàng đã vội vội vàng vàng đẩy Thiên Diệu ra khỏi phòng, “Ta đi thay quần áo xong rồi chúng ta sẽ qua đó.”

Sau đó Thiên Diệu tay hăng còn bê bát đĩa chưa kịp buông xuống đã bị đẩy ra khỏi cửa.

Thiên Diệu bây giờ cũng đã hiểu phần nào tính cách vừa nói là làm của Nhạn Hồi, vì thế cũng chẳng buồn tức giận, hẳn chỉ nhìn thức ăn trong chén, sau đó đứng ăn nốt phần còn lại.

Đợi đến lúc hẳn ăn hết, Nhạn Hồi đã mở cửa ra: “Tóc đàn ông phải quấn lên thế nào nhỉ, huynh dạy ta đi!”

Nhạn Hồi trước mắt Thiên Diệu mặc một bộ đồ nam dài màu xanh đậm, có vẻ như đã bó ngực, trước ngực bằng phẳng đi nhiều. Nàng cầm lược, tay vẫn còn đang chải tóc, nhưng làm sao cũng không búi nổi, nàng chau mày, cố làm lại lần nữa rồi mới buông lỏng tay: “Không được rồi, huynh chải đầu giúp ta đi.”

Sau đó nàng liền bước vào phòng.

Thiên Diệu ngẩn ra, sau đó cũng chỉ bèn bước vào phòng theo nàng.

Nhạn Hồi ngồi xuống trước bàn trang điểm, chải hết tóc của mình lên đỉnh đầu, sau đó vẫy lược với Thiên Diệu: “Mau qua đây đi.”

Thiên Diệu bỏ chén đũa xuống bàn rồi đi tới sau lưng Nhạn Hồi, hẩn vô thức nhận lấy lược trong tay Nhạn Hồi, nhưng chợt thấy bóng hai người trong gương thì động tác trên tay bỗng khựng lại: “Chải tóc là chuyện vô cùng thân mật, chỉ có cha mẹ hoặc chồng mới có thể giúp...”

“Cẩn cũng cẩn rồi, hôn huynh cũng hôn luôn rồi, chỉ là chải đầu thì còn nhen được chút lửa gì à?” Nhạn Hồi khinh thường liếc mắt, cắt lời Thiên Diệu, “Lúc nào rồi mà huynh còn đứng đó xoắn xuýt chút chuyện chải đầu này chứ? Yên tâm đi, hai chúng ta không thể nào đâu.”

Thiên Diệu cân nhắc một chút.

Cũng đúng.

Hẩn nhận lấy lược trong tay Nhạn Hồi, chẳng khách khí nữa mà cầm chặt tóc nàng.

Tuy quan hệ giữa hai bọn họ không bình thường, nhưng trong lòng cả hai đều có tính toán riêng của mình, đối với Nhạn Hồi bây giờ mà nói, nàng không thể nào dính tới chuyện tình ái được, với Thiên Diệu mà nói thì lại càng chỉ e tránh không kịp. Hai người họ quả đúng như Nhạn Hồi nói.

Vốn không có chút khả năng nào.

Thiên Diệu liền tạm gạt những băn khoăn kia ra, cẩn thận chải đầu cho Nhạn Hồi thật chỉnh tề, sau đó cầm dây búi chặt tóc cho Nhạn Hồi.

Hẩn làm rất chăm chú, ánh mắt không hề rời khỏi tóc nàng lấy một chút.

Nhạn Hồi nhìn khuôn mặt của Thiên Diệu trong gương đồng, lòng thầm nghĩ, Thiên Diệu này càng tiếp xúc thì càng phát hiện ra, thật ra hẩn là người làm việc rất cẩn thận, tác phong trầm ổn, là người tôn thủ lễ tiết, bà lão ở sơn thôn trong núi Đồng La nuôi hẩn lớn, hẩn liền mang ơn bà ấy, có thể thấy được hẩn là người có ơn tất báo... Từ đó có thể thấy, hai mươi năm trước, chắc hẩn cũng là một yêu quái tính cách ôn hòa.

Mà bây giờ... Hẩn lại trở thành một người mà ngay cả cười cũng không cười, cứ im lặng lạnh nhạt tới vậy.

Tổ Ảnh chân nhân chẳng những đã hủy được đạo hạnh ngàn năm của Thiên Diệu mà còn làm rối loạn quỹ đạo sống của hẩn nữa.

“Được rồi.” Thiên Diệu nâng mắt lên đã nhìn thấy hình ảnh Nhạn Hồi đang ngẩn người nhìn mình trong gương. Hẩn chau mày, “Trâm đâu rồi? Cô tự cài đi.”

Nói xong, hắn liền quay người bỏ đi.

Nhạ Hôi lập tức cài trâm vào tóc, đi theo Thiên Diệu về phía Vong Ngữ lâu trước mặt.

Nhạ Hôi phe phẩy chiếc quạt xếp trước ngực, dáng vẻ như thể công tử nhà giàu. Các cô nương trên đường đi đều biết nàng, thấy nàng liền vừa cất tiếng chào vừa cười: “Nhạ công tử, Nhạ công tử.”

Nhạ Hôi cũng rất thân nhiên, hiển nhiên đã làm chuyện này rất nhiều lần.

Hai người bước vào Vong Ngữ lâu, Nhạ Hôi liền dẫn Thiên Diệu lên lầu hai, tìm một vị trí rồi ngồi xuống, sau đó hỏi Thiên Diệu: “Huynh dạy lại ta tâm pháp lần trước huynh dạy trong rừng đi, pháp thuật mà có thể để ta nhìn rất là xa ấy, để ta dò xét một chút.”

Thiên Diệu liếc nàng: “Thứ ta dạy cô thì một lần là phải nhớ rồi chứ.”

“Lúc đó tình thế cấp bách mà, học được để dùng chứ đâu có để trong lòng, lần này huynh dạy nhất định ta sẽ nhớ kỹ.”

Thiên Diệu đành nói lại với Nhạ Hôi, quả nhiên Nhạ Hôi liền sử dụng, nhưng chỉ trong nháy mắt, nàng đã bịt chặt hai tai: “Ồn quá.”

“Lần trước là trong rừng cây, bốn phía yên tĩnh, hôm nay chung quanh ồn ào như vậy, cố phải không chế ý niệm, nghe những gì cô muốn nghe, nhìn những gì cô muốn nhìn.”

Về mặt Nhạ Hôi đau khổ: “Nói thì dễ lắm.” Tuy rằng nàng nói vậy nhưng vẫn chậm chạp buông tay xuống, chịu đựng âm thanh âm ỹ và ánh sáng chói mắt quanh mình, từ từ thích ứng với hoàn cảnh.

Cũng may nàng học nhanh, chẳng mấy chốc đã có thể không chế lọc ra những gì nàng muốn nghe, hơn nữa còn nghe được càng lúc càng rõ ràng.

Nàng bắt đầu cẩn thận nghe ngóng.

Tiếng các cô nương cười khẽ, tiếng đám đàn ông cao giọng trò chuyện đều lọt vào tai, nhưng chẳng có bất cứ ai bàn luận về chuyện mua bán yêu quái cả. Đường như cả thành Vĩnh Châu chẳng có ai hay biết chuyện này vậy.

Nhạ Hôi cau chặt mày.

Nhưng đúng lúc này, Nhạ Hôi chợt nghe một giọng nói quen thuộc truyền tới từ ngoài Vong Ngữ lâu: “Có thật không? Cô ấy tới đây rồi sao?”

Nhạ Hôi lập tức nhìn về phía cửa ra vào, chỉ thấy một... tên béo đầy vẻ thư sinh mặc bộ đồ cẩm bào tơ lụa bước vào Vong Ngữ lâu. Đường như có cảm ứng gì đấy, tên béo kia lập tức nhìn lên lầu hai, vừa hay bốn mắt chạm nhau với Nhạ Hôi.

“Haiz, phiền toái lại tới rồi...” Nhạ Hôi vô thức thì thầm.

Thiên Diệu nghe nàng nói vậy thì bèn nhìn theo ánh mắt nàng, cũng nhìn thấy được tên thư sinh mập mập kia.

Người nọ giẫm thỉnh thoảng bước lên lầu, mặc những ánh mắt đang nhìn mình, đi thẳng tới bên Nhạn Hôi. Anh ta nhìn Nhạn Hôi: “Nhạn... Nhạn Hôi.” Đường như anh ta rất kích động, nói cũng lắp bắp. Sau đó anh ta lại cẩn thận hỏi, “Cô về rồi sao?”

Nhạn Hôi nhấp một ngụm trà, sau đó mới đảo mắt nhìn anh ta: “Thì ra là Vương Bằng Viễn công tử, đã lâu không gặp.”

Chỉ một câu nói đã khiến cho Vương Bằng Viễn đỏ bừng cả mặt, anh ta nghẹn lời hồi lâu, sau đó mới lắp ba lắp bắp nói, “Ừ... Đã lâu không gặp, trước đây nghe nói cô cũng đã tới đây, nhưng lúc đó ta, ta đang bận, vì thế mới bỏ lỡ, hôm nay, hôm nay...”

“Hôm nay ta phải đi rồi.” Nhạn Hôi đứng lên cười cười, sau đó nắm lấy tay Thiên Diệu. Thiên Diệu muốn rút tay về, nhưng lại bị Nhạn Hôi nắm chặt lấy. Nhạn Hôi quay đầu nhìn Thiên Diệu, nụ cười ngây thơ như cú ẩn ý cảnh cáo, “Đi theo ta nào, Thiên Diệu.”

Thiên Diệu: “...”

Vương Bằng Viễn ngây ra, nhìn Nhạn Hôi nắm tay Thiên Diệu, sau đó hơi ngạc nhiên nhìn Thiên Diệu: “Nhạn Hôi... Anh ta... Anh ta là?”

“À.” Nhạn Hôi hơi hột đáp một câu, “Bây giờ ta đang ở bên chàng ấy.”

Khóe miệng Thiên Diệu hơi giật, Nhạn Hôi liền quay đầu nhìn hấn, hơi nghiêng răng cười với hấn: “Có phải không, Thiên Diệu?”

“...”

Vương Bằng Viễn như thể bị sét đánh: “Ồ... Ở bên? Các người...”

Nhạn Hôi cũng mặc kệ anh ta, kéo Thiên Diệu đi lướt qua Vương Bằng Viễn, để lại mình Vương Bằng Viễn ở lâu hai muốn khóc nhưng lại khóc không ra nước mắt.

Đến hậu viện, Nhạn Hôi thở phào một cái: “Ban ngày đã trốn rồi mà, sao vẫn gặp cơ chứ?”

Thiên Diệu hất tay Nhạn Hôi ra, xoa tay mình: “Đây là công tử nhà ai bị cô mê hoặc trở thành đoạn tụ đấy à?”

“Mấy vị tỷ tỷ nói đùa với ta một chút thôi mà.” Nhạn Hôi nói, “Bây giờ anh ta biết ta là nữ rồi.”

Thiên Diệu chẳng có mấy hứng thú với chuyện này, chỉ mĩa Nhạn Hôi một câu rồi dừng, hỏi chuyện chính: “Vừa rồi trong lầu cô có nghe được chuyện buôn bán yêu quái không?”

Nhạn Hồi lắc đầu: “Nơi Vong Ngữ lâu này đều là quan lại quý tộc trong thành Vĩnh Châu, nhưng đừng nói tới chuyện mua bán yêu quái, ngay cả chuyện mê hương cũng chẳng có ai nhắc tới, cứ như thể cả thành chẳng có ai biết cả vậy.”

Thiên Diệu thoáng im lặng: “Hoặc là nói bọn họ vẫn còn chưa biết tới chuyện này?”

Câu nói này khiến đôi mắt Nhạn Hồi sáng lên. Chiếu theo lời Hồ Yêu nói, mê hương kia đều được bán cho vương tôn quý tộc, dù sao thứ này cũng được luyện thành từ máu Hồ Yêu, chắc hẳn mê hương có thể luyện được rất ít, có tiền chưa chắc đã mua được mà còn phải có quyền nữa...

“Đợi chút.” Nhạn Hồi bỗng nói: “Không chừng anh ta có thể nghe ngóng được tin tức gì cũng nên!”

“Ai?”

Nhạn Hồi cong ngón tay: “Tên mập vừa rồi đó.” Nhạn Hồi nói, “Huynh đừng nhìn anh ta thế kia. Thực ra anh ta là con trai thành chủ của thành Vĩnh Châu này, trước kia ta còn nghe nói anh ta có một tỷ tỷ được gả vào cung trở thành hoàng phi. Cha anh ta là người đứng đầu thành Vĩnh Châu này, chuyện muốn làm trong thành nhất định phải qua sự cho phép của cha anh ta.”

Điều này cũng khiến Thiên Diệu tò mò: “Thân phận như thế, tuy hơi béo nhưng chắc hẳn cũng không ít các cô nương vây quanh, sao anh ta lại thích cô?”

“Trước đây Lăng Tiêu thường xuyên đến thường xuyên đến thành Vĩnh Châu trừ yêu, thỉnh thoảng còn mang ta theo cùng, có lần tên mập này ra ngoài ô thấp hương bị yêu quái chặn đường, là ta đã cứu anh ta, sau đó... Ấy, đợi đã, đợi một chút, vừa rồi huynh nói vậy là có ý gì hả? Thích ta thì làm sao?”

Thiên Diệu nghiêm túc quay đầu quan sát lâu hai: “Đi hỏi chuyện anh ta đi.”

Vừa nói đến chuyện chính, Nhạn Hồi cũng liền nghiêm túc theo: “Hôm nay không được, bây giờ trở lại thì mục đích quá rõ ràng, ngày mai anh ta sẽ còn đến tìm ta, chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ là được.”

Nhạn Hồi nói xong câu này, nhưng mãi sau vẫn chẳng nghe thấy Thiên Diệu lên tiếng, nàng ngẩng đầu, nhưng chỉ thấy Thiên Diệu đang nhìn nàng chăm chăm.

Nhạn Hồi lấy làm lạ: “Nhìn gì thế?”

“Không có gì.” Thiên Diệu quay đầu sang chỗ khác, khóe môi hơi cong lên, giọng nói nhẹ nhàng tới mức ngay cả Nhạn Hồi đứng ngay trước mặt cũng không nghe rõ: “Chỉ thấy anh ta hơi đàn thôi.”

Thiên Diệu và Nhạn Hồi bước chân vào tiểu lâu, hai người không hề phát hiện ra phía sau họ, Vương Bằng Viễn đang trốn ở sau cây cột, ánh mắt mang

vẻ oán hận nhìn hai người chằm chằm, mãi tới khi không thấy bóng họ đâu nữa vẫn chưa chịu đi.

“Công tử...” Một tên hầu ở bên cạnh khẽ gọi, “Chúng ta phải về thôi, bằng không lão phu nhân sẽ lo đấy ạ.”

Vương Bằng Viễn mím chặt môi: “Nhạn Hồi là của ta.”

“Công tử?”

“Ta muốn Nhạn Hồi là của ta.” Anh ta vừa nói, hai mắt vừa đỏ lên vì ghen ghét.

Chương 32

Ngay hôm sau, trời vừa rạng sáng Nhạn Hồi đã tỉnh giấc, có cô nương trong lâu tới gõ cửa phòng nàng.

Cô nương đó nói công tử nhà Vương Thủ phủ đã tới được một lúc rồi, đang ở trong đình cạnh hồ nước chờ nàng.

Nhạn Hồi nghe xong thì khẽ gật đầu, hiếm khi không thấy phiền vì bị Vương Mập quần lấy, nàng rửa mặt sạch sẽ, sau đó một mình đi tìm anh ta.

Nhạn Hồi cảm thấy tên Vương Mập này có ý xấu với nàng, nàng chỉ cần cười một cái, gọi lời một chút, chắc tên béo này sẽ khai báo hết. Nhưng nếu mang theo Thiên Diệu khiến tên béo này ghen tuông thì cũng không tốt lắm. Bởi vậy nàng mới không gọi Thiên Diệu đi cùng.

Tới ngôi đình bên hồ, tên béo mặc một thân áo gấm hoa vừa thấy Nhạn Hồi đã vội đứng lên, vẫn vẻ bồn chồn như lúc bình thường trông thấy Nhạn Hồi, chiếc mũi đã lấm tẩm mồ hôi, anh ta khẽ gọi Nhạn Hồi: “Nhạn Hồi, cô tới rồi.”

“Ừ, huynh tìm ta có chuyện gì hả?”

Vương Bằng Viễn nhìn cô nương bên cạnh, gã sai vặt phía sau anh ta liền gọi cô nương kia đi cùng gã. Vương Bằng Viễn có thân phận gì chứ, cô nương trong Vong Ngữ lâu đương nhiên chẳng ai dám trái ý anh ta. Bởi vậy cô nương đó chỉ liếc Nhạn Hồi một cái, thấy Nhạn Hồi cười với mình thì mới đi.

Lúc này Vương Bằng Viễn mới nói: “Ta... Ta có chút chuyện muốn nói với cô.”

Nhạn Hồi nghe xong thì vô cùng thỏa mãn, nói chuyện rất tốt, nàng cũng đang muốn nói chuyện với anh ta đây.

Nhạn Hồi châm hai chén trà, cho mình một ly và cho Vương Bằng Viễn một ly, nàng tính ngồi yên nghe anh ta nói, sau đó sẽ tìm cơ hội nói chen vào, hỏi cho ra nhẽ chuyện muốn nghe ngóng.

“Huynh nói đi, ta nghe đây.”

Vương Bằng Viễn bồn chồn lau lòng bàn tay đầy mồ hôi lên quần áo, sau đó đưa tay mò mẫm trong túi quần của mình: “Ta... Sáng nay thật ra ta còn chuẩn bị chút quà muốn tặng cô.”

Nhạn Hồi ngây ra: “Cái này thì thôi đi, chúng ta cứ trò chuyện là được rồi.”

“Không không... Ta đã chuẩn bị rất lâu rồi... Hay là cô cứ xem một chút đi.”

Nói xong Vương Bằng Viễn liền lấy thứ trong túi ra, đó là một chiếc túi gấm nhỏ trông rất tinh xảo. Trong túi gấm tản ra một mùi thơm rất đỗi lạ lùng, hấp dẫn ánh mắt của Nhạn Hồi, càng nhìn, nàng càng muốn biết trong túi gấm này là thứ gì.

“Đây là cái gì vậy?”

Ánh mắt Nhạn Hồi nhìn thẳng.

Vương Bằng Viễn thấy thế thì chỉ nuốt nước miếng, sau đó mở túi gấm ra: “Cho cô xem.” Anh ta đưa tới trước mặt Nhạn Hồi, Nhạn Hồi liền chăm chú thăm dò trong túi gấm, chỉ thấy bên trong là một đồng bột phấn màu đỏ sậm, mùi hương vô cùng kỳ lạ, nàng muốn xác định xem đây rốt cuộc là mùi thơm gì, nhưng lại không xác định nổi.

Hơn nữa càng nghĩ, nàng càng cảm thấy hình ảnh trước mắt ngày càng mờ hồ.

Vương Bằng Viễn thấy hai mắt Nhạn Hồi dần dần thất thần, dáng vẻ như bị đoạt hồn, anh ta đánh giá trái phải Nhạn Hồi một chút, thấy nàng không có phản ứng gì, anh ta mới cười đến là vui vẻ, lau vàng trán đã đầy mồ hôi, anh ta thu tay muốn đổ đám bột vào miệng mình.

Nhưng lúc sắp đổ vào, một bàn tay bỗng tóm lấy cổ tay Vương Bằng Viễn.

“Đây là thứ gì?”

Sắc mặt Thiên Diệu trầm tĩnh như nước, mang theo sát khí kinh người, “Không thành thật một chút, ta sẽ bẻ gãy cổ tay ngươi.”

Cả đời Vương Bằng Viễn được người nhà bảo vệ chu toàn, trừ cha anh ta dám mắng anh ta vài câu ra thì nào có người phương nào dám dùng tư thế và ngữ điệu này nói chuyện với anh ta. Anh ta kinh hãi quay đầu nhìn Thiên Diệu cao hơn anh ta một cái đầu, nhưng thấy trong đôi mắt Thiên Diệu là sát khí rét lạnh, Vương Bằng Viễn liền sợ run lên, anh ta kêu to một tiếng, tay run lên, bột phấn liền bị hát lên mặt Thiên Diệu.

Bột phấn màu đỏ hát lên mặt Thiên Diệu, hấn vô thức nhắm mắt lại, sau đó dùng tay lau hai mắt, Vương Bằng Viễn liền nhân cơ hội này giãy ra khỏi Thiên Diệu mà tháo chạy.

Thiên Diệu lau mắt, đầu lười vô thức liếm môi, lúc hấn ném phải hương vị của bột phấn thì liền sống người.

Đây là...

Vị máu.

Nhưng lúc ngửi thì rõ ràng là mùi thơm khiến người ta mê muội cơ mà. Đây rốt cuộc là...

Thiên Diêu đang nghĩ ngợi tí chợt nghe một tiếng “Bịch”, Nhạn Hồi bên cạnh đã gục đầu xuống mặt bàn, Thiên Diêu nhướn mày, đưa tay lay nàng: “Nhạn Hồi?”

Nhạn Hồi lắc lư theo tay hấn mấy cái, sau đó mở mắt ra, đầu nàng vẫn gục trên mặt bàn, chỉ nhìn Thiên Diêu chăm chú.

Nhạn Hồi nheo mắt lại, chẳng hiểu sao ánh mắt của nàng lúc này như trúng pháp thuật gì đó, nàng thấy khắp người Thiên Diêu như toát ra ánh sáng chói mắt, dường như ngoại trừ Thiên Diêu, tất cả mọi thứ trên thế gian này đều trở nên lu mờ.

Nàng trước kia đã thấy vẻ ngoài của Thiên Diêu này rất đẹp, nhưng chưa bao giờ cảm thấy như hôm nay, Thiên Diêu quả thực là đẹp đến giật mình...

“Nhạn Hồi?”

Cảm thấy ánh mắt của nàng trở nên mê ly, Thiên Diêu chau mày gọi nàng mấy tiếng: “Cô không sao chứ?”

Nhạn Hồi nháy mắt, hơi tỉnh lại một chút, nàng ngồi ngay ngắn, nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt Thiên Diêu, mở to nhìn hấn: “Chắc là... Không có chuyện gì đâu. Chỉ là chân hơi nhũn ra...”

Nàng nhìn Thiên Diêu, thật ra không phải chỉ có chân nàng hơi nhũn mà là cả người nàng đều bắt giác mềm nhũn ra.

Lông mày Thiên Diêu nhíu chặt hơn, chỉ cho rằng Nhạn Hồi trúng độc, hấn nhìn chung quanh, không thấy có ai thì chỉ đành nói: “Cô ngồi đây đã, ta đi tìm bạn cô tới giúp, xem cô ấy có biết gì về loại độc của người phạm này không.”

“Đợi chút đã.” Nhạn Hồi gọi gấp một tiếng, tựa như vô thức kéo tay Thiên Diêu, “Đừng đi, đừng rời bỏ ta.” Giọng nói mềm mại hơi khàn vừa ra khỏi miệng, không chỉ Thiên Diêu ngỡ ngơ mà cả Nhạn Hồi cũng ngây người.

Thiên Diêu nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Nhạn Hồi, lúc này mới chột bưng tỉnh, hấn cân nhắc một chút, trong đầu đã loáng thoáng nhận ra đây không phải là độc dược mà chính là xuân dược. Nhưng nghĩ lại lại thấy kỳ lạ, nếu là xuân dược thì tại sao tên nhóc kia lại không hện Nhạn Hồi ở trong phòng mà lại muốn tới chỗ bên hồ này...

Trong miệng Thiên Diêu vẫn còn chút dư vị máu tươi của bột phấn kia... Bỗng nhiên, Thiên Diêu nhớ ra miêu tả của Tam Vĩ Hồ về mê hương kia, đó là được luyện từ máu hồ yêu mà thành.

Thiên Diệu bên này đang thất thần trầm tư, Nhạn Hồi bên kia cũng rất yên ắng, bây giờ trong đầu nàng cứ văng vẳng một suy nghĩ...

Má nó, bàn tay của Thiên Diệu vừa to vừa ấm, thật muốn nắm luôn không thả, thật muốn hấn... chạm vào những chỗ khác nữa trên người nàng.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Nhạn Hồi liền cảm thấy hổ thẹn, chút lý trí còn sót lại trong đầu nàng gào rú: “Đồ mập chết tiệt nhà người, dám hạ xuân dược ta ở chỗ thế này! Muốn biểu diễn đã hợp cho ai xem thế hả?!”

Nhạn Hồi cố gắng muốn rút tay mình ra khỏi tay Thiên Diệu, nàng nhìn tay mình chăm chăm, trong lòng cố ép bản thân mình buông tay một trăm lần, nếu không nàng sẽ bấm nát bàn tay ra luôn. Nhưng cuối cùng nàng lại phát hiện ra trong lòng nàng đã có đến một ngàn ý nghĩ luyến tiếc bàn tay khô ráo ấm áp của Thiên Diệu, nàng muốn nắm tay hấn thật chặt, thật chặt, sau đó...

Giữ làm của riêng.

Nhạn Hồi cảm thấy hình như mình điên rồi.

“Nhạn Hồi.”

Má nó... Đừng có gọi tên nàng, trái tim nàng như thành xóp mắt rồi!

“Ta nghĩ, chắc là cô...”

Đừng nói nữa, nàng cũng biết hình như nàng bỗng nhiên bị điên rồi.

“... Trúng mê hương của Hồ Yêu rồi.”

Nhạn Hồi ngẩn ra một lúc, sau khi những lời này truyền vào não nàng, Nhạn Hồi liền ngẩng đầu: “Huynh nói cái gì?” Sau đó nàng nhìn khuôn mặt của Thiên Diệu... Ông nội nó chứ! Khuôn mặt cứ như phát sáng ấy, thật là chói mắt!

“Thứ vừa rồi gã cho cô người chắc là thứ chúng ta vẫn luôn tìm kiếm, là thứ mê hương luyện từ máu Hồ Yêu ấy.”

“Tên mập chết bầm này...” Nhạn Hồi dứt khoát dùng tay kia che ánh mắt của mình lại, không để mình nhìn thấy Thiên Diệu nữa, thành tâm thành ý giả bộ không thấy. Nàng yên lặng một lúc lâu rồi mới hỏi: “Nhưng sao ta... Bây giờ trông thấy huynh lại choáng đầu hoa mắt, cả người không có chút sức nào, lại còn mê luyến huynh thế? Chẳng lẽ hấn ta hạ sai dược à?”

Thiên Diệu nghe thấy Nhạn Hồi hình dung như thế thì câm nín, hấn hơi mất tự nhiên ho một tiếng, sau đó gạt bàn tay Nhạn Hồi hấn còn đang nắm tay hấn ra.

Trong tay Nhạn Hồi trống rỗng, nàng như vô thức “A” lên một tiếng.

Thiên Diệu làm như không nghe thấy gì, chỉ ngồi xuống bên cạnh, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy rồi mở miệng: “Gã cho cô người mê hương, thấy cô thất thần liền muốn nuốt mê hương kia, chắc hẳn là không phải ai cũng có thể hấp dẫn người trúng mê hương này, chắc hẳn là chỉ có thể bị một người hấp dẫn, cho

người khác ngủ mê hương này, sau đó mình thì ăn mê hương thì liền có thể khiến người ngủ mê hương say mê mình, cách này hơi giống cổ độc Tử Mầu trong cổ thuật.”

“Vậy nên... Vừa rồi hẳn ta không ăn được mê hương kia mà lại bị huynh ăn hết à?”

“Hẳn ta vừa muốn ăn thì bị ta ngăn lại, mê hương vô tình hát lên mặt ta, ta liền liêm môi ném thử một chút...”

Nhạn Hồi nổi trận lôi đình cắt lời Thiên Diệu: “Không có trường bối nào dạy huynh đừng có ăn bừa cái gì hả?!” Nàng Nàng tức giận vỗ bàn, “Huynh nói đi, bây giờ ta yêu huynh mất rồi đó, phải làm sao bây giờ hả?!”

Nàng nói những lời này thẳng tuột như vậy, Thiên Diệu quay đầu cảm nín hồi lâu: “Chắc là chỉ còn cách tìm được nguồn cơn chuyện mua bán yêu quái kia, tìm ra nơi luyện mê hương, lúc đó chắc sẽ tìm được cách phá giải.”

Nhạn Hồi suy nghĩ một lúc: “Cũng được, ít nhất thì tên béo kia cũng đã để lộ ra rằng hẳn ta nhất định có cấu kết với chỗ buôn bán yêu quái kia. Cứ tìm hẳn ta là được, xem như đã có cách.”

Thiên Diệu gật đầu: “Hẳn ta vừa đi chưa lâu, chúng ta đi nhanh chút chắc còn có thể chặn đường hẳn.”

“Cho dù hẳn ta có về nhà cũng chẳng sao, ta vẫn còn nhớ rõ đường tới Thủ phủ của thành Vĩnh Châu này.”

“Vậy đi thôi.” Thiên Diệu đứng lên, nhưng Nhạn Hồi lại chẳng nhúc nhích, hẳn quay đầu nhìn Nhạn Hồi, chỉ thấy một tay nàng hững hờ còn đang che mắt.

Nàng ngồi đó phát tay với Thiên Diệu: “Huynh đi trước đi, đừng để ta thấy huynh sẽ khiến ta xấu hổ tim đập, khó mà hành sự.”

“...” Thiên Diệu quay người đi. “Cô không nói những lời như vậy thì chắc sẽ tốt hơn đó.” Tuy là nói vậy nhưng hẳn vẫn nghe lời Nhạn Hồi, ngoan ngoãn đi trước.

Đến lúc không nghe được tiếng bước chân của Thiên Diệu nữa, Nhạn Hồi mới buông bàn tay đang che mắt xuống, nàng vỗ ngực: “Ôi chao, cảm giác này đúng là khiến người ta mòn hết cả người.”

Chương 33

Nhạn Hồi rời khỏi Thủy tạ, chợt nhớ ra chắc Thiên Diệu không biết đường tới thủ phủ thành Vĩnh Châu.

Nàng vội đuổi theo chạy ra ngoài Vong Ngữ lâu, quả nhiên trông thấy Thiên Diệu đang đứng chấp tay đợi nàng ở ngoài cửa.

Lúc này, ánh mặt trời tỏa khắp chiếu lên bóng lưng hơi thon gầy nhưng vốn cao lớn của Thiên Diệu, hoặc có thể nói là từ sau khi hấn tìm được Long cốt, hấn quả thực đã cao hơn trước rất nhiều.

Nhạn Hồi lập tức nghe thấy tim mình đập “Bình bịch”. Nàng lắc đầu, đập mạnh một cái lên ngực mình: “Đừng ồn, kiềm chế.” Nàng nói xong lại thở sâu hít vào mấy hơi rồi mới cất bước tiến lên, “Tới nhà Thủ phủ đi bên này, tên béo kia nhất gan, bị huynh hù chắc sẽ chạy về nhà...”

Đi tới trước người Thiên Diệu, Nhạn Hồi vừa quay đầu lại đã trông thấy Thiên Diệu đang đeo một chiếc mặt nạ nửa mặt thì liền ngây người.

Sau mặt nạ, Thiên Diệu nhìn Nhạn Hồi chăm chăm: “Với tình hình bây giờ, thế này mới dễ nói chuyện với cô.” Thiên Diệu giản lược giải thích đơn giản một câu, “Đi thôi.”

Nhưng Nhạn Hồi lại lui lại mấy bước, hai tay bịt chặt mắt nhưng lại chừa một kẽ hở rõ là to để lộ mắt: “Nhanh gỡ mặt nạ xuống, gỡ xuống đi, gỡ xuống!”

“...” Thiên Diệu nhẫn nhịn nói, “Không phải cô nói không thấy mặt thì sẽ... không tốt sao?!”

“Vậy nên huynh nên lấy vải đen bịt cả mặt đi, mang nửa cái mặt nạ thì đáng là gì, huynh không biết thế nào gọi là ôm đàn tỳ bà che nửa mặt à! Huynh đây tuyệt đối là đang cố ý quyến rũ ta mà!” Nhạn Hồi lễ thẳng khí hùng nói, “Ta nói cho huynh hay, bây giờ ta là người trúng được đó, huynh còn ăn mặc lộ liễu như vậy, nếu ta không nhịn được mà làm gì đó với huynh thì cũng đừng có mà trách ta.”

“...” Thiên Diệu nghiêng răng, hấn chợt phát hiện ra đối với những lúc Nhạn Hồi lưu manh thế này, hấn lại... chẳng hề có năng lực mà chống đỡ nổi.

Thiên Diệu thở dài một hơi, sau đó y lời Nhạn Hồi tháo mặt nạ xuống, sau khi cởi sợi dây sau gáy, một tay tháo mặt nạ xuống, Thiên Diệu đảo mắt, mái tóc hơi rối phát phơ trước trán: “Vậy là được rồi chứ gì?”

Hấn nhìn Nhạn Hồi, Nhạn Hồi cũng nom lại hấn, sau đó không hề có báo động trước, dưới mũi Nhạn Hồi chợt có hai vết đỏ tươi chảy xuống.

Quả nhiên là... Chảy máu mũi rồi.

Nhạn Hồi dùng tay áo bịt mũi lại: “Ta đi trước huynh là được. Huynh đi theo ta. Cố sức đừng để ta nhận rõ được sự hiện hữu của huynh.” Nhạn Hồi vừa bịt mũi vừa bước lên phía trước, bước chân vừa nhanh vừa vội như bị ma đuổi.

“...” Thiên Diệu nhìn bóng lưng hốt hoảng của Nhạn Hồi, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

Sống đến chừng ấy năm, đây lại là lần đầu tiên hấn biết sau khi một cô gái yêu một người, phản ứng của cơ thể lại vừa khoa trương vừa... thành thật như vậy.

Nhạn Hồi bịt chặt mũi, máu mũi chảy ra đến là khoan khoái, chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ cả tay áo nàng, người qua đường nhìn Nhạn Hồi như nhìn một con khỉ, Nhạn Hồi càng đi lại càng giận, trong lúc lửa giận đầy mình, nàng đã đuổi kịp tên Vương Mập tròn quay kia.

“Vương Bằng Viễn.” Nhạn Hồi bình tĩnh lại kêu lên một tiếng.

Vương Bằng Viễn quay đầu lại thì liền trông thấy Nhạn Hồi hùng hổ xông tới như ác quỷ từ địa ngục, anh ta lập tức quay đầu gọi hai thị vệ bên người: “Cản... Cản lại...” Lời còn chưa dứt, hai thị vệ kia còn chưa kịp phản ứng, Nhạn Hồi đã không nói hai lời liền tiến lên một bước, ra tay như gió, dùng tay chém hai cái lên cổ hai tên thị vệ, hai tên thị vệ liền đứng đờ người ra.

Mọi người ở cạnh đó còn chưa kịp chạy tới xem trò hay thì Nhạn Hồi đã túm áo tên béo, kéo hẳn vào một cái ngõ sâu.

Nhạn Hồi chống tay bên tai Vương Bằng Viễn, híp mắt nhìn hẳn, vẻ mặt Vương Bằng Viễn kinh hoàng mà nom Nhạn Hồi: “Nhạn... Nhạn Hồi... Ta...”

“To gan thật đấy nhỉ.” Nhạn Hồi cười cười, nhưng vẻ mặt lại đầy sát khí hung ác, “Nói, mê hương kia mua được từ đâu?”

Vương Mập dính sát vào vách tường, “Ta... mua hôm qua...”

“Mua ở đâu?”

Ánh mắt Vương Bằng Viễn đảo vòng quanh. Mắt Nhạn Hồi híp lại, đưa tay túm lấy tai anh ta: “Không nghe rõ ta hỏi à? Vậy lỗ tai này của người vô dụng rồi, ta xé giúp người nhé!”

“Không không không!”

Tuy rằng trước kia Vương Bằng Viễn luôn quán lấy Nhạn Hồi nhưng nàng vẫn ngại thân phận anh ta, không muốn làm mất mặt núi Thần Tinh nên vẫn luôn chịu đựng anh ta, phàm là lần nào tới thành Vĩnh Châu đựng phải anh ta đều chạy là thượng sách, nhưng lần này Nhạn Hồi đã nổi trận lôi đình, dù sao cũng chẳng còn là đệ tử núi Thần Tinh nữa, nàng chẳng buồn quan tâm nhiều làm gì, bởi vậy có thủ đoạn cường ép đe dọa nào nàng cũng lòi ra cho bằng hết.

Vương Bằng Viễn biết Nhạn Hồi lâu như vậy rồi mà bây giờ cũng bị dọa cho tái mặt, chân run như cây sậy: “Ta nghe câu hỏi rồi, nghe thấy rồi... Ta nói.”

Nhạn Hồi híp mắt: “Nói rõ ràng chút cho ta. Mua ở đâu? Mua của ai?”

“Ồ... Ở phường thuốc Thiên Hương thành Nam, mua của Phụng Minh đường chủ...”

Phụng Minh...

Nghe thấy cái tên này, mắt Nhạn Hồi hơi híp lại.

Nói đến cái tên này thì chẳng lạ lắm gì, thật ra Nhạn Hồi cũng chẳng xa lạ gì, phàm là người rùng đi lại trong giang hồ trên thế gian đều biết tới cái tên này.

Đó là Phó đường chủ của Thất Tuyệt Đường, mạng lưới tình báo khổng chế cả Võ lâm Trung nguyên, tính tình y tàn bạo, lạnh lùng kiêu ngạo, là một nhân vật độc ác người người trong giang hồ đều e sợ.

Nếu là người này thì Nhạn Hồi đã có thể lý giải chuyện giết yêu lấy máu luyện mê hương rồi.

Có điều... Thất Tuyệt Đường này...

Nhạn Hồi đang sa sầm cả mắt thì sau lưng chợt có giọng nói như âm thanh của trời với nàng lúc này vang lên: “Mê hương có giải được không?”

Giọng nói vừa vang lên, Nhạn Hồi chỉ cảm thấy hai chân nháy mắt tê rần...

Nàng vội lắc đầu, lại đập mạnh lên vách tường, trợn mắt nhìn Vương Bằng Viễn: “Mau lấy giải được ra cho ta!” Sóng thế này thêm mấy ngày nữa chắc nàng điên luôn quá.

Vương Bằng Viễn nhìn Nhạn Hồi và Thiên Diệu bằng ánh mắt hoảng sợ, trong đôi mắt đã sắp trào lệ nóng: “Không có... Không có giải được.”

Nhạn Hồi ngây người mất một lúc lâu mới tiêu hóa được hết ý nghĩa của bốn chữ không có giải được này, sau đó nàng gắng sức khắc chế thôi thúc muốn bóp chết Vương Bằng Viễn: “Không có giải được mà ngươi cũng dám mua à? Không có giải được mà ngươi còn dám dùng trên người ta?”

“Ta... Ta muốn khiến cho cô yêu ta, sao có thể để cô giải được thuốc sẽ rời xa ta chứ!” Vương Bằng Viễn lớn tiếng nói: “Cô là của ta!”

“Của cái ông nội nhà ngươi đó!” Nhạn Hồi nghiêng răng, bụng đầy lửa giận, một chưởng đập nát tường bên tai Vương Bằng Viễn: “Có bản lĩnh thì hạ được chuẩn chút! Ngươi coi bây giờ ngươi bỏ thuốc cho ai rồi xem, đồ đầu heo!”

Thiên Diệu là Yêu long, là yêu quái bị một Chân nhân tu tiên lợi hại nhất thiên hạ rút gân lột da đó, hẳn đã định sẵn là phải đi trên con đường báo thù, gió tanh mưa máu rồi, để nàng yêu một người như thế thì chẳng bằng yêu một tên đầu heo còn hơn, ít ra mỗi ngày còn được ăn đồ ăn ngon, ngủ trên giường lớn, cuộc sống an nhàn...

Gạch đá rơi lộp bộp xuống đất.

Vương Bằng Viễn sợ ngây cả người, sau đó hai mắt trào lệ: “Cô... Cô thực hung dữ...”

Nhạn Hồi chẳng buồn nghe lời anh ta nói, chỉ túm áo lôi anh ta đi: “Tối thành nam, trước tiên phải hỏi rõ cho ta xem có thảo dược hay không.”

“Ta... Ta không thích cô nữa.”

Nhạn Hồi đâu thèm để ý xem anh ta có thích hay không, chỉ vô cảm lôi anh ta đi.

Vương Bằng Viễn vừa khóc vừa giải thích: “Đừng mà, đừng mà... Lúc mua bọn họ đã nói rõ rồi, không có giải được.” Nhận Hồi dừng chân, lại nghe Vương Bằng Viễn vừa khóc vừa nói tiếp: “Hôm qua cô đã nói mà, cô đang ở bên người này, nếu hai người đang ở bên nhau thì mê... mê hương này hạ lên người anh ta thì có gì khác chứ?”

Nhận Hồi khựng lại, day mi tâm đau nhức.

“Đừng bắt ta tới Thiên Hương phường... Bọn họ nói mua mê hương này thì không thể nói cho người không được phép biết.”

Những lời này lại khiến cho Thiên Diệu và Nhận Hồi đồng thời chau mày.

Thiên Diệu hỏi: “Những người được phép biết là ai?”

“Quan... Quan viên trên tam phẩm, còn có những người đặc biệt...”

Trên tam phẩm... Xem ra chỉ có những người quyền quý thực sự mới có thể mua được mê hương này. Nhận Hồi trầm tư một chốc rồi buông lỏng tay thả Vương Bằng Viễn ra: “Được, ta không bắt người đi Thiên Hương phường nữa, chuyện hôm nay người cũng đừng có nhắc tới với người khác, chúng ta xem như chưa có chuyện này.”

Vương Bằng Viễn gật đầu như già tởi, có thể thấy anh ta cũng rất sợ hãi người của Thiên Hương phường.

“Từ rày về sau cũng đừng có tới mà chọc ta nữa, nếu không...” Nhận Hồi híp mắt lại, Vương Bằng Viễn vô thức rụt cổ, sau đó lui lại mấy bước.

“Không chọc không chọc!” Hấn lại lui thêm hai bước, “Không bao giờ chọc nữa. Ta đi đây!” Vừa dứt lời, anh ta lập tức chạy té khói.

Nhận Hồi phui tay, lại nghe Thiên Diệu sau lưng nói: “Chúng ta tới Thiên Hương phường xem sao.”

“Không gấp.” Nhận Hồi không quay đầu lại, chỉ chỉnh lại y phục trên người, “Chúng ta về Vong Ngữ lâu một chuyến đã. Tìm Huyền Ca cùng ăn trưa.”

Thiên Diệu không hiểu nguồn cơn, Nhận Hồi cũng chỉ liếc hẩn một cái chứ không có ý định giải thích, vốn định quẳng sang một ánh mắt cao thâm khó lường, nhưng khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt Thiên Diệu, Nhận Hồi bất giác đỏ mặt, nàng chỉ đành quay đầu đi, ôm mặt vội vã hét lên: “Đừng nhìn ta đừng nhìn ta, tim lại bắt đầu đập rồi đây này!”

“...”

Lúc Nhận Hồi và Thiên Diệu trở về Vong Ngữ lâu, hình như Huyền Ca mới rời giường, nàng ta ngồi cạnh bàn, mái tóc đen dài hẵng còn chưa buộc lại mềm mại phủ lên mặt đất, dáng vẻ lười biếng khiến nàng ta trông càng mềm mại đáng yêu.

Nàng ta liếc Nhạn Hồi một cái: “Biết ta dậy muộn mà còn đưa đàn ông vào phòng ta à?”

Nhạn Hồi không quay đầu nhìn Thiên Diệu mà chỉ thuận miệng nói: “Hắn không thích phụ nữ đâu.”

Thiên Diệu: “...”

Thật ra Nhạn Hồi nói không sai, sau khi trải qua chuyện như vậy, phàm là động vật có cảm tính thì đều khó có thể yêu lại được, cho dù người trước mặt như thiên tiên thì trong mắt Thiên Diệu cũng chỉ như một đóa hoa mà thôi.

Nhưng Huyền Ca nghe Nhạn Hồi nói xong thì lại “A” lên một tiếng đầy thâm ý, cho dù là Thiên Diệu giỏi ẩn nhẫn cũng có xúc động muốn khâu miệng Nhạn Hồi lại.

Huyền Ca vẫy tay: “Ngồi xuống trước đi đã, nghe nói lúc sáng Vương công tử lại tới tìm cô à, cô còn đuổi theo người ta nữa cơ mà, đã làm gì rồi?”

“Vương Mập hạ mê hương luyện từ máu hồ yêu lên người ta, nhưng vì quá ngu ngốc nên đã khiến ta yêu tên này.” Nhạn Hồi chỉ vào Thiên Diệu sau lưng, “Sau đó ta liền đi đánh cho Vương mập một trận, để hắn ta đưa giải dược ra cho ta.”

Huyền Ca vốn cũng chỉ thuận miệng hàn huyên, nhưng nghe được đáp án này, tay nâng chum trà của nàng ta hơi khựng lại. Nàng ta ngược mặt lên, ánh mắt đảo sang mặt Nhạn hồi: “Ồ...”

“Ta hỏi hắn mua mê hương ở đâu, hắn ta nói mua ở Thiên Hương Phường thành Nam, mua từ Phụng Minh.”

Huyền Ca thổi trà rồi nhấp một ngụm, không tiếp lời.

“Nếu ta nhớ không lầm thì Phụng Minh là Phó đường chủ của Thất Tuyệt Đường, mà Huyền Ca, Vong Ngữ lâu này của cô hình như cũng thuộc về Thất Tuyệt Đường nhỉ.”

Thiên Diệu nghe vậy thì cả kinh, nhưng hai người trong cuộc là Nhạn Hồi và Huyền Ca thì không mấy ngạc nhiên.

Thiên Diệu chau mày, trong lòng thầm nghĩ Nhạn Hồi bông bột, nếu Huyền Ca này và Thất Tuyệt Đường cùng một giuộc, vậy chuyện họ thăm dò được manh mối mê hương sao lại trực tiếp cho Huyền Ca biết!

Nhưng Thiên Diệu còn chưa nghĩ xong thì Huyền Ca đã buông chén trà xuống, cười vẻ bất đắc dĩ: “Đã khuyên cô đừng có tự lợi bần làm gì, vậy mà cô vẫn còn bước chân vào. Quay đầu lại thì đã hãm sâu mất rồi, ta cũng chẳng kéo nổi cô lên.”

Lời này của Huyền Ca mang ý trêu ghẹo, còn Nhạn Hồi thì không hề có vẻ cả lơ phật phơ như ngày thường mà nghiêm mặt nói: “Việc này can hệ tới danh dự của núi Thần Tinh, Huyền Ca cô biết rất rõ quan hệ giữa ta và sư... Lãng

Tiêu, đừng nói tới lợi bùn, cho dù phía trước là chảo dầu sôi thì ta cũng sẽ nhảy vào.”

“Huyền Ca thở dài: “Khờ.”

Nhạn Hồi lúc này mới nở nụ cười: “Như nhau cả.”

Huyền Ca buông chén trà, liếc Thiên Diệu: “Không phải nói là hạ dược trên người hấn sao, cô không quan tâm tới “Người trong lòng” mà lại lo lắng chuyện núi Thần Tinh như vậy, mê hương kia không có tác dụng với cô à?”

“Có tác dụng chứ, bây giờ ta nhìn hấn cứ như nhìn mặt trời ấy, cứ sáng lòa lòa.”

Thiên Diệu day trán như mang gánh nặng.

Nhạn Hồi lại nói tiếp: “Nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới chuyện chính.”

Bởi vì đối với Nhạn Hồi, núi Thần Tinh và Lăng Tiêu không chỉ đơn giản là ngưỡng mộ và yêu thích. Mà đó còn là...

Khúc mắc chất chứa bao tình cảm vĩnh viễn không thể buông tay của nàng...